

Госпожо тѣ искають да ми го зем-
 вють, да го продадють долу на
 югъ. Да иде, Господжо, само самич-
 ко іедно дѣте, коіе-то никогы въ
 животъ-тѣ си не ся отлжчало отъ
 майкѣ си! азъ не можихъ да прѣне-
 сѣ това Госпожо, азъ знаіахъ че не ше
 бѣдѣ сгодна за нищо, ако ми го зе-
 мють; и кога азъ научихъ че и за-
 писи-ты сѣ подписани, и че то іе
 продадено; азъ го прѣгрѣнахъ и
 прѣзъ пощъ-тѣ побѣгнахъ; тѣ мя
 гонѣтъ за да мя уловѣтъ, чловѣкъ-
 тѣ кой-то іе купилъ дѣте-то ми и
 вѣкои отъ служители-ти на Госпо-
 дарь-тѣ ми бѣхъ мя настигнали, азъ
 гы чюхъ и побѣгнахъ скочихъ право
 на ледъ-тѣ, а какъ прѣминяхъ на срѣ-
 щѣ и сама не знаіж; азъ ся спом-
 нихъ само кога іединъ чловѣкъ ми
 помогна да излѣзѣ на брѣгъ-тѣ. Като
 приказваше жеча-та нити хльцаше
 нити плачѣше. Тѣа бѣ достигнала
 до оновѣ положеніе въ коіе-то и
 слъзы-ты прѣсѣкновѣтъ; и въ всички
 на около ѣ иззѣавихъ съчувствіе
 кой какъ-то можіаше.

Двѣ-ти малкы дѣчица, като прѣ-
 бѣрнѣхъ назви-ти-си за да трѣсѣтъ
 крѣпи-ти си, кои-то какъ-то знаітъ
 всички-ти майкы, никогы не ся на-
 хождѣтъ тамъ, увихъ ся около май-
 чини-ти си поли, и тамъ ся расплака-
 хъ и си брѣнахъ очи-ти и носове-ти у
 поли-ти и Г-жіа Бердъ скры лице-то си
 въ крѣпѣ-тѣ си а баба Дина, на коіж-
 то слъзи-ти течіахъ по грѣло-тощъ че-
 стно-то ѣ лице выкаше: Господи бж-

ди милостивъ за насъ! и съ таково
 усердіе като че ся находдѣше на мо-
 литвенно сходбище. Адѣдо Кожкой
 триаше очи-ти си съ ржави-ти си
 кривѣше ся като маймуна, и хленча-
 ше съ голѣмо усердіе. Наший-тѣ Се-
 наторъ, като Дръжявний чловѣкъ не
 смѣіаше да реве като простъ чловѣ-
 къ, той си обѣрна грѣбъ-тѣ къмъ дру-
 живѣ-тѣ и глѣдѣше прѣзъ прозоре-
 цѣ-тѣ, и силіаше ся да ся откашля и
 да истрѣе очила-та си, и си сѣкнеше
 носъ-тѣ така чясто, гдѣ-то можіаше
 да възбуди съмнѣніе, ако бы имало
 кой да изглѣдова на тънко.

— Ты сега казваше че Господарь-
 тѣ ти іе добъръ чловѣкъ? помы а
 той извѣднѣжъ като ся обѣрна къмъ
 женѣ-тѣ и задуши въ гърло-то си
 плачь-тѣ,

— Той наистинѣ іе добъръ Гос-
 подарь азъ ще кажѣ това прѣдъ
 кога да іе; и Госпожіа-та и тѣа іе до-
 бра, и въ имаше шо да сторѣтъ.
 Тѣ имажъ нуждѣ за пары; и не зна-
 іжъ съ кой начинѣ, неможѣ да ви ка-
 жѣ, іединъ чловѣкъ гы дръжѣше въ
 рѣцѣ-ти си, и тѣ бѣхъ принулены
 да исполнятъ негово-то желаніе.
 Азъ слушіахъ и чюхъ кога Госпо-
 дарь-тѣ казваше това на женѣ си
 а тѣа ся застѣпаше и му ся мола-
 ше за мене, и въ той отговори, че не-
 може нищо да стори, и че записи-ти
 сѣ вече подписани; и тогы азъ уло-
 вихъ дѣте-то си и побѣгнахъ. Азъ
 знаіахъ че неше можѣ да живѣѣмъ,
 ако ми го земють; зацо-то іе всич-